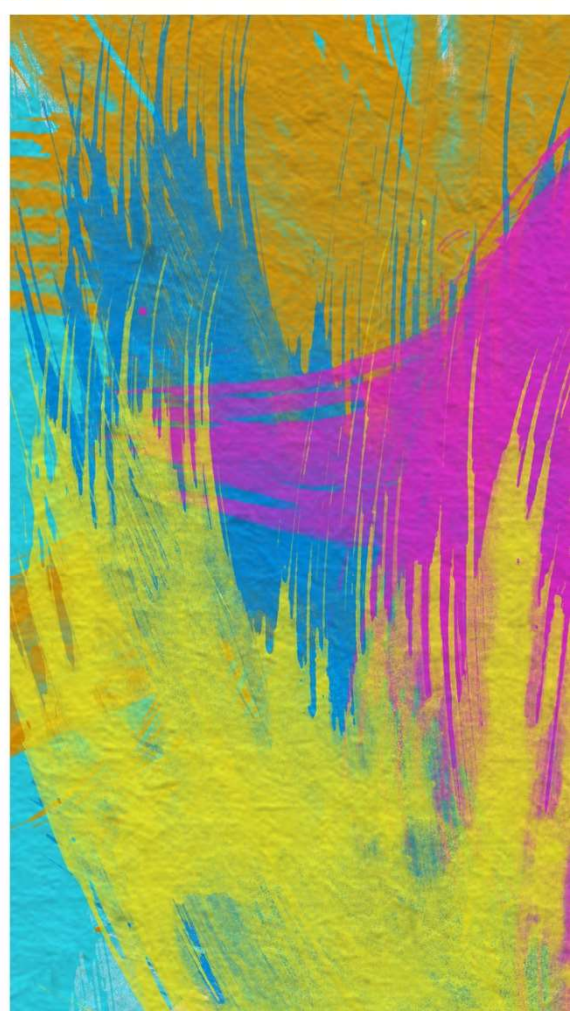
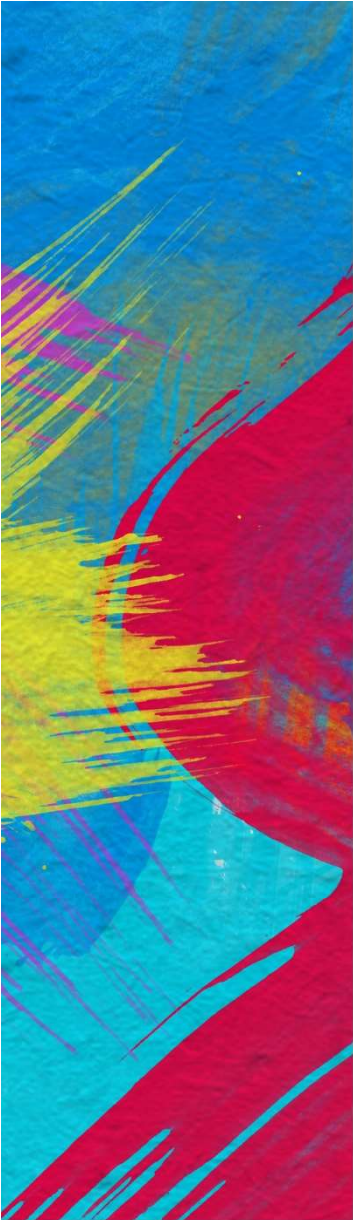

| SLOVO ÚVODEM |

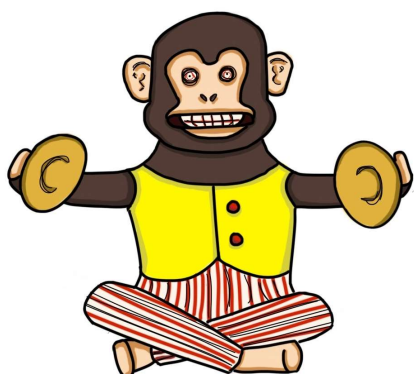
Milí čtenáři,

taky znáte ten pocit, kdy máte vymyslet kloudnou odpověď v testu či před tabulí a váš mozek ne a ne vyplodit jedinou souvislou větu? Přitom když sedíte v lavicích nebo v autobuse a nemáte zrovna nic jiného na práci, rozvíjíte úvahy hodné známých řeckých filosofů. Pak konečně dostanete tu příležitost podělit se o ně i v hodině, a jediné, co vám vytane na mysli, je ta malá opička, co drží v ručkách činely, a vy jen slyšíte, jak s nimi břinká: „cink cink cink...“. Dokonce se mi zdá, že čím víc se blíží prázdniny, tím častěji mě ta opička navštěvuje. Už aby se uzavřely známky, rozdalo vysvědčení a my se mohli vydat vstříc prázdninovým dobrodružstvím. Snad vám nové číslo TiGy zkrátí čekání na prázdniny.

Přeji příjemné čtení.

Jménem celé redakce,

Štěpi

| OBSAH |

Filmová rubrika	3
Kam s TiGy	4
Kladivo na čarodějnice	6
Výstava Miha	7
Mořská vosa	8
Myšlenky studenta při testu	9
Kvarta a název proslovu	10
Na slovíčko	11
Rudolfovy rady	13
Slovenští studenti	14
Můj koníček - tanec	16
Tak trochu jiná škola	17
Zájezd do Vídně	19
Perličky	20

| FILMOVÁ RUBRIKA |

Zdroj: film *Absolvent*

V dnešní době jsme si zvykli, že od komedie tematizující první lásky a milostné zážitky můžeme očekávat něco buď ulepeného a uslintaného, nebo tak odtaženého od reality, že se na to nejde emočně napojit. A přitom období rané dospělosti nabízí tvůrcům velkou škálu zajímavých námětů, od prvních vzplanutí po rebelii proti rodičům a hledání vlastního místa ve společnosti. Film *Absolvent* režiséra Mikea Nicholse z roku 1967 nabízí jedno z nejlepších filmových vyobrazení této mladické zmatenosti.

Jedná se o příběh mladého Benjamin Braddock, který se právě vrátil domů ze studií na univerzitě. Jeho rodiče mu plánují kariéru a dělají z něj atrakci na svých snobských večírcích, zatímco on se cítí stále osamělejší a nejistější ohledně své budoucnosti. Jeho bezradnost ještě prohloubí paní Robinsonová, atraktivní přítelkyně jeho rodičů, která s ním naváže milostný vztah a ukáže se jako cynická manipulátorka, která si s city nezkušeného Bena pouze pohrává.

Absolvent není pouze černá komedie o mezilidských vztazích, jak by se mohlo na první pohled zdát, přesahuje dokonce i rámec satiry a komentáře tehdejší morálky. Pod humornou slupkou může divák najít melancholickou baladu o opuštěnosti a citové prázdnotě, která vede mladého člověka k aktu vzpoury vůči jeho okolí. Za každým vtipem se tu skrývá úzkost, za každou jízlivostí zraněné city. Film odhaluje maloměstské svatouškovství v pravém světle a burcuje diváka proti němu.

Mike Nichols dal svému dílu kromě obsahu také dravě mladou formu a používal mnoho pro tehdejší americkou kinematografii netypických prvků. Inspirován francouzskou novou vlnou a tvorbou Jean-Luce Godarda se vyhýbal klasicky plynulým střihům sloužícím hladkosti a logice vyprávění a jednotlivé obrazy spojoval spíš pomocí asociací a intuice. Experimentoval také s úhly kamery a novými typy objektivů. Dokonce i legendární soundtrack dua Simon and Garfunkel byl ve své době zcela ojedinělý. Jednalo se o první americký film s populární hudbou namísto instrumentální.

Absolvent je divácky velmi vstřícný film, který umí budit emoce stejně intenzivně i po 50 letech a jehož drzost, stejně jako technická preciznost nezestárla a dokáže oslovit mladého diváka dodnes.

Julyberda

| KAM S TIGY? |

ZAHÁJENÍ LODNÍ DOPRAVY A LODNÍ SEZÓNA 2018 NA BRNĚNSKÉ PŘEHRADĚ

Kdy: 14. 4. – 14. 10. 2018

Pravidelná přeprava probíhá na trase Bystrc – Rokle – Hrad Veverí – Veverská Bítýška a zpět.

Jízdenky je možné zakoupit v přístavišti Bystrc, případně na palubě lodi.

K dispozici jsou i tzv. pojízdné vstupenky, které kombinují plavbu lodí a návštěvu např. hradu Veverí, Zoo Brno, hradu Špilberku, zábavního parku Permonium či vědeckého parku VIDA.

Celková plavební dráha je necelých **10 km** dlouhá. Lodě ji ujedou za **70 minut**.

(www.brnenskaprehrada.cz , www.kudyznudy.cz)

SVÁTKY ŘEMESEL A KRÁSY UŠLECHTILÝCH KONÍ

9.–10. 6. 2018, Kunštát

V pestrém programu se v Panské zahradě představí pod širým nebem lidová i umělecká řemesla, jezdci a chovatelé koní, tradiční řemesla i rozličné dovednosti spojující po staletí člověka s koněm.

(www.kunstat-mesto.cz)C

HUDEBNÍ FESTIVAL ZNOJMO

12.–29. 7. 2018, Znojmo

Excelentní koncerty špičkových umělců na různých i méně tradičních místech historického Znojma i jeho okolí. Patronem festivalu je houslový virtuóz Pavel Šporcl.

14. ročník festivalu spojujícího různé hudební žánry pod jednotné hlavní téma, kterým bude v roce 2018 „Svár duše s tělem“.

(www.hudbaznojmo.cz)

FESTIVAL RE:PUBLIKA

Festival ke 100. výročí založení Československé republiky.

Kdy: 26. 5. – 17. 6. 2018

Kde: Výstaviště Brno

Najdete zde divadla, koncerty, zábavu, sport, poučení, kavárnu a mnoho dalšího.

Vstup do areálu je zdarma.

Víkendy:

- **Opening víkend 26. 5. – 27. 5.**
- **Rodinný víkend 1. 6. – 3. 6.**
- **Prvorepublikový a folklorní víkend 8. 6. – 10. 6.**
- **Finále grande 15. 6. – 17. 6.**

26. května 2018 ve 14:30 vystoupí na festivalovém podiu **Tomáš Klus**. (ZDARMA)

#Brnoslavirepubliku

(www.gotobrna.cz , www.bvv.cz , www.republika2018.cz)

IGNIS BRUNENSIS A BRNO – MĚSTO UPROSTŘED EVROPY

25. 5. – 17. 6. 2018

21. ročník mezinárodní soutěžní přehlídky ohňostrojů a dalších atraktivních akcí pro celou rodinu nejen v centru Brna, ale i na Brněnské přehradě či na hradech Špilberk a Veveří.

BRNĚNSKÁ PŘEHRADA

sobota **2. 6. 2018 / 22:30 / PRELUDE**

FLASH BARRANDOV SFX Česko

středa **6. 6. 2018 / 22:30 / SOUTĚŽ 1**

SUREX Polsko

sobota **9. 6. 2018 / 22:30 / SOUTĚŽ 2**

PYRO EVENTS Rumunsko

středa **13. 6. 2018 / 22:30 / SOUTĚŽ 3**

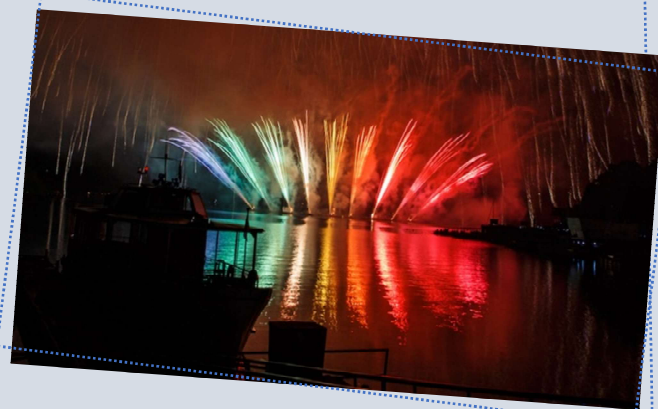
POK 2.0 LUX FACTORY Francie

CENTRUM BRNA – NAD HRADEM ŠPILBERK

sobota **16. 6. 2018 / 22:30 / EPILOG**

IGNIS BRUNENSIS TEAM Česko

(www.ignisbrunensis.cz ; www.bmue.cz)

Kája

CO MUSÍTE PŘEČÍST NEŽ ZEMŘETE

Kladivo na čarodějnice

Kladivo na čarodějnice je historický román **Václava Kaplického** z roku 1963. Pojednává o inkvizičních procesech s domnělými šumperskými čarodějnicemi z konce **17. století**. Jako podklad autorovi posloužily důkladné soudní zápisky z tehdejší doby.

Ve městě Velké Losiny je několik žen, které věří pohanským pověrám, obviněno z čarodějnictví a jejich případ přichází prošetřit **inkvizitor Boblig z Edelstadtu**. Ten se sice tváří jako hrdina chránící křesťany před mocí ďábla, ve skutečnosti mu jde jen o **majetek** bohatých měšťanů z nedalekého města Šumperku, který může zkonfiskovat, když je obviní a odsoudí k smrti.

Román, který zobrazuje naprostou zvlášť a tmářství, byl komunistickému režimu nepohodlný a jeho adaptace pro stříbrné plátno se během normalizace stala tzv. trezorovým filmem. Důvodem této nepřízně byla (zcela zjevná a záměrná) **paralela** mezi honem na čarodějnice a stalinistickými procesy z 50. let. Tehdejší Bobligové totiž vynucovali z nevinných lidí přiznání pomocí podobných mechanismů jako onen slavný inkvizitor.

Kaplickému se podařilo přiblížit historické události tak, že jsou přístupné i průměrnému čtenáři. Sdělení románu je jednoznačné a přímočaré, aniž by trátilo na síle či komplexnosti. Jistá průhlednost a předvídatelnost děje dílu vůbec neškodí, naopak umocňuje pocit **absolutní bezmoci**, který si má čtenář odnést. Kniha si totiž neklade za úkol dávat čtenáři složité filosofické otázky, nýbrž demonstrovat způsoby, jakými jdou z nevinných lidí dělat v očích veřejnosti zločince, a varovat před nimi.

Říká se, že když rozum spí, rodí se nestvůry. Inkvizitor Boblig není plodem křesťanství ani církve, nýbrž celospolečenské hysterie a strachu. Jeho příběh není v dějinách ojedinělý a může se kdykoli zopakovat. Proto stojí za váš čas si Kladivo na čarodějnice přečíst a doufat, že si z něj odnesete nějaké **poučení**.

Julyberda

| NÁVŠTĚVA JAMBOROVA DOMU |

MLHA

(Irena Armutidisová)

Zima, nicota, samota, tajemství, strach, obavy, bolest, pocit bezmoci, smrt, vražda, zoufalství. Nejen tahle, ale i mnohá další slova nás napadají, když se řekne slovo **mlha** (a taky Rákosníčkova mlha tak hustá, že by se dala krájet). Přestože bývá mlha často předzvěstí něčeho zlého, je zároveň taky neuvěřitelně nádherná a skýtá mnohá tajemství. Halí vše kolem do tajemného, záhadného, sivého závoje, ale pro mnohé z nás se může stát zdrojem inspirace.

Múzu v mlze objevila fotografka **Irena Armutidisová**, která své úžasné dílo ukázala na výstavě nazvané **Horizonty mlhy**. Tu si můžeme od **11. 2. 2018 do 27. 5. 2018** prohlédnout v Galerii Josefa Jambora.

I mě mlha ohromila, když jsme se byli na výstavě podívat v rámci výtvarné výchovy. Připravený program nás donutil zamyslet se nad tím, jaká vlastně mlha je. Psali jsme příběhy vztahující se k jednotlivým fotografiím, skládali verše a malovali krajinky, které jsme následně pomocí barvy ve spreji přikryli šedivou příkrývkou.

Pro někoho je okouzlující, pro někoho děsivá. Co se vybaví Vám, když se řekne **mlha**?

Vaše Kočka

MOŘSKÁ VOSA

Jak na moři, tak i v jeho blízkosti na nás čeká neustálé nebezpečí. Mám na mysli ježovky, trnuchy, perutýny, žraloky, medúzy a mnoho dalších. Slyšeli jste třeba někdy o nebezpečné **čtyřhrance Fleckerově přezdívané mořská vosa**? Patří do kmene žahavců stejně jako medúzy.

Proč čtyřhranka? Její tvar těla nevýrazného zbarvení o názvu něco vypovídá. Kloboukovitý zvon má čtyřhranný průřez se čtyřmi rohy a z každého rohu vystupují z „plátků“ až **3 metry** dlouhá žahavá chapadla. A to přesto, že zvon je vysoký maximálně 25 cm. Čtyřhranka kouká do všech směrů **šesti očima**. Dokáže plavat rychlostí stejnou jako člověk.

Na jejích chapadlech se nachází bezpočet žahavých buněk – nematocyst. Buňky obsahují organely, které po podráždění vymrští harpunovitá vlákna s **kardiotoxinem**. Po tomto kontaktu s lidskou kůží následuje palčivá bolest s otokem. Můžeme to přirovnat ke štípnutí vasy, proto i dostala svůj příslušný název. Jed této čtyřhranky patří k nejjedovatějším na Zemi. Dejme tomu, že jed dospělého jedince čtyřhranky dokáže zabít až **60 dospělých lidí** (pro lepší představu 2 třídy maturantů :)). Jed působí na nervovou soustavu a srdce, způsobuje křeče, bezvědomí a nakonec selhání. **Smrt** může způsobit za velmi krátkou dobu a to v některých případech **za pouhé 3 minuty** (avšak působení jedu může trvat i mnohem déle). Mnoho lidí se už ve vodě utopilo následkem šoku.

Kdybyste se náhodou v Austrálii potápěli a tento malý, velmi nebezpečný tvoreček někoho z Vás žahl, zapamatujte si následující postup, který Vám může zachránit i život:

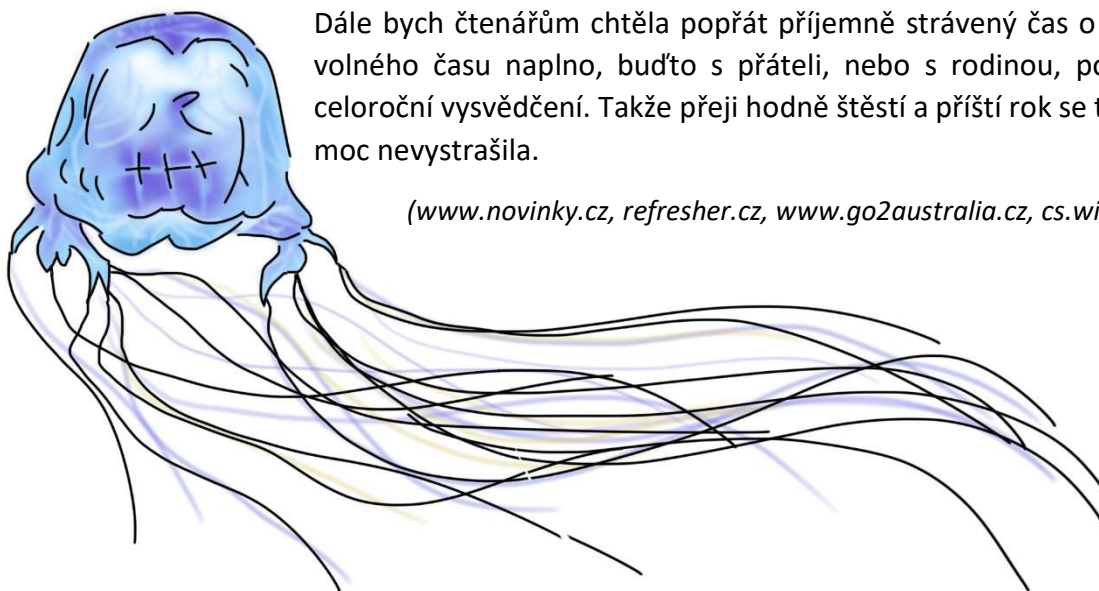
- Zasažené plochy **polijte vinným octem**, který je pro tyto případy na australských plážích k dispozici.
- Zavolejte místní **tísňovou linku 000**.
- Dále provádějte vnější **kardiopulmonární resuscitaci**.

Nezapomeňte, že i specializovaná pomoc bude vysoce nezbytná.

Tento nenápadný, malý mořský tvoreček se chrání, avšak svou vlastní ochranou Vám může vzít život. Určitě si najděte, v jakých měsících se ve vyhlédnuté destinaci v Austrálii a celkově v Indickém oceánu tvor vyskytuje (pokud vůbec a bacha na to, že i jiné druhy čtyřhranek mohou být též nebezpečné) a podle toho hleďte na svou ochranu. Berte hlavně ohled na ochranné potápěčské obleky.

Dále bych čtenářům chtěla popřát příjemně strávený čas o prázdninách. Užijte si tohoto volného času naplno, buďte s přáteli, nebo s rodinou, pokud Vás doma nezastřelí za celoroční vysvědčení. Takže přeji hodně štěstí a příští rok se tu sejdem zas. Snad jsem Vás moc nevystrašila.

(www.novinky.cz, refresher.cz, www.go2australia.cz, cs.wikipedia.org, reportermagazin.cz)

PŘI TESTU

Cože?! ...Já myslel/a, že píšeme až **příště!**

„Paní učitelko, já mám dneska svátek, nemůžete to kvůli mně odložit na jindy?“...Tak teď jsem fakt v háji...Tohle že má být jen na **pět minut?** ...Tak tohle nevím, to taky ne, tamto taky, ...

„Vždyť jste **říkala**, že tohle umět nemusíme!“

Ale tohle na tom testu vůbec být nemělo!

Učili jsme se to vůbec?...No tak, vzpomeň si

ty, hlavo pitomá!...Že já jsem si to včera ani nepřečetl/a!...Hele

moucha... Ne, soustřed se!...*Otče náš, jenž jsi na nebesích*, ...Pane Bože, Thore, Odine, Loki, jestli vážně existujete, prosím,

pomozte mi!

| KVARTA |

Zadaní úkolu: **Vymysli název proslovu na závěr Kvarty:**

Highway to Hell

Už hořela, když jsem nastupoval

Přeříkej, co chtějí učitelé slyšet, a do
Lidlu budeš chodit jenom nakupovat.

Bejvávalo dobře

Modrožlutá nemoc

The Last Of Us

Vědomosti se probouzejí

Tišnovskej Harward

Já, kvartán

Strážci nižšího gymnázia

Alčo! Maruško! Ivane! (Hynku! Viléme!
Jarmilo!)

Důvod ke zkoušení si vždycky najdeš

Zachraňte Martinu!

Tenkrát na základce

Já a automat na čokoládu

Na Karlově mostě, plíseň si tam roste...

High Hopes

Kdo? Co? – My

Bez koho? Čeho? – Bez Maškové

Ke komu? Čemu? – K maturitě

Na koho? Co? – Na vyšší gympl

Oslovujeme, voláme – Bože, ochraňuj
nás!

Vyšší gympl útočí!

Můj boj

Nižší gympl vrací úder

První čtyřletka

Riegrovka za námi, hlavní budova před

Kdo? Co? – My
Bez koho? Čeho? – Bez taháku
V kom? Čem? – V háji

Nová naděje

Maturita is coming

Menší POLOVINA za námi

4 roky v pekle

Nový začátek? Začátek konce...

přeživší

Bylo nás 32

| NA SLOVÍČKO |

s Lucií Lomovou

(zdroj: www.tyden.cz)

*10.–13. května se na pražském Výstavišti konal mezinárodní knižní veletrh Svět knihy. Hlavním tématem celého veletrhu byl komiks. Při té příležitosti jsem se setkala s autorkou jednoho z nejznámějších českých komiksů **Anči a Pepíka** – **Lucií Lomovou** (*1964) a nahrála s ní rozhovor.*

Jak jste se dostala k psaní a ilustrování? Byla to vždycky Vaše vysněná práce?

Nebyla to vysněná práce, prostě to bylo to, co jsem odjakživa dělala. Bavila jsem se tím, už když jsem byla malá, dělala jsem časopis pro rodinu. Tam bylo napsáno: „cena půjčení 20 halířů, cena dání 50 halířů“ a většinou mi to všichni vraceli, takže jsem ten časopis mohla pronajímat. Byla to moje přirozená věc, kterou jsem trávila svůj volný čas. Naopak mi rodiče říkali: „Běž trochu ven!“

Téma letošního Světa knihy jsou komiksy, ty jsou vlastně tématem celého Vašeho života. Máte nějaký, na kterém jste „vyrostla“?

Měla jsem ráda Rychlé šípy, taky Puntů, a samozřejmě Čtyřlístek, zejména ty úplné začátky, třeba seriály Adolfa Borna, které tam tehdy vycházely. Když mi bylo 5 let, jeli jsme do Chicaga, což pro mě byla zásadní zkušenost, protože Amerika v tom roce 69/70 byla neskutečně pestrá, pop-artová a barevná. Doma v Československu jsme vůbec neznali barevnou televizi a grotesky, takže jsme pak se sestrou seděly celou sobotu nebo neděli před televizí, kde to běželo jedno za druhým. A taky jsme si kupovaly komiksy. Ty jsou dobrá pomůcka, jak se naučit jazyk, protože z těch obrázků pochopíte, co ty postavičky můžou tak asi říkat.

Četli Vám rodiče často, když jste byla malá, nebo jste si více četla sama?

Rodiče mi, myslím, nečetli skoro vůbec, spíš nám tatínek vyprávěl. Vymýšlel na posezení příběhy, to bylo pro mě jako autorku dost formující. Fascinovalo mě, jak z ničeho je najednou svět, který vás opředě a vy se v něm octnete. Takže jsme ho pořád „mořili a mořili“, i když jeho to určitě taky bavilo. Vydržel vyprávět celé hodiny. Vždycky jsme za ním přišly ráno ještě do postele, aby nám zas něco povídal, to ty příběhy pak dostávaly až surrealistické obrysy, když u toho začal usínat. Pak jsme se zlobily, když začal říkat hlouposti. To vyprávění pro mě bylo asi nejdůležitější, jinak jsem byla „pečená vařená“ v naší veřejné knihovně. Vždycky jsem si půjčila hodně tenkých knížek, abych je měla rychlé přečtené. Venku jsem si sedla na lavičku a tam jsem některé z nich přečetla a šla je rovnou vrátit.

Máte literární nebo jiný životní vzor?

No, vzor se tomu asi říkat nedá, ale mám spoustu oblíbených autorů. Třeba Stefana Zweiga mám moc ráda. Z dětské oblasti miluju Astrid Lindgrenovou, která mě v dětství bohužel minula... Je jich moc.

Kreslíte a malujete i něco jiného než komiksy?

Občas dělám nějaké ilustrace, spolupracuju s Českou televizí, dělám pro ně adventní kalendáře, nakreslila jsem dvě interaktivní hry o Anče a Pepíkovi pro webDěčka. Občas dělám i nějaké obrázky, loni jsem kreslila obrázky a komiksy pro novou expozici Středoevropská křižovatka v Moravském zemském muzeu v Brně – celkem 40 portrétů slavných Moraváků, 10 komiksů z historie republiky. Takže občas mám i práce, které trochu vybočují, ale sama se považuji převážně za komiksovou autorku.

Prý kreslíte i něco pro Francouze, je to pravda?

Ve Francii vyšly některé moje komiksy – Anna chce skočit, Divoši a Na odstřel.

V jakých dalších jazycích vyšla Vaše díla?

V maďarštině vyšlo Na odstřel, v polštině Anna chce skočit a Divoši a teď jedním o španělském vydání Anči a Pepíka.

Vaši nejznámější knižní hrdinové jsou myši, jaký je Váš vztah ke zvířatům?

Můj vztah ke zvířatům, je kladný, ale doma už žádné nechci po všech těch zkušenostech. Vadí mi ta nesvoboda zvířat, která člověk doma chová, a taky nesvoboda moje z toho plynoucí...

Anča má růžové šaty stejně jako Fifinka ze Čtyřlístku a Pepík kraťasy zelené jako Bobíkova košile. Byl to záměr, nebo jste ty barvy vybrala spíše podvědomě?

Spoustu věci si člověk uvědomí až zpětně, a pak už se s tím nedá vůbec nic dělat. Dnes si myslím, že Ančiny šaty byly určitě podvědomě ovlivněné těmi Fifinčinými, ale tehdy mě to opravdu ani nenapadlo! Taková dočasná slepota asi... vlastně je zvláštní, že to nevadilo ani tvůrcům samotného Čtyřlístku. Po letech jsem si taky uvědomila, že Pepíkovy kalhotky se podobají kalhotkám Hurvínka, které nosili hošáci ve 30. letech. Zkrátka vezmete to, co máte v podvědomí, a neřešíte to.

Jak dlouho Vám trvalo, než jste si „vykreslila“ ruku, aby to šlo tak snadno?

Ještě pořád nejsem u konce...

Jak dlouho Vám trvá nakreslit jeden komiksový příběh?

Anču a Pepíka jsem přestala dělat v roce 1999, od té doby nevyšly žádné takovéto ucelené příběhy a zatím se k tomu ani nehodlám vracet. A když vymyslím nějaký komiks, tak záleží, za jak dlouho ho vymyslím. Takže to je naprosto nedefinovatelný časový úsek. Měřit se to dá jakžtakž až od té doby, když už víte, co chcete vyprávět. Jednu stránku, když už mám scénář, tak od počáteční skicy až po závěrečný lettering, tzn. když mám hotový i text, kreslím většinou 2–3 dny.

Jak je to s filmovou podobou Anči a Pepíka?

Celý seriál bych sama teda opravdu nakreslit nemohla. Na každou vteřinu filmu je potřeba 24 obrázků plus pozadí plus barvy, nemluvě o ostatních profesích... na to byl potřeba celý velký tým. Mojí úlohou bylo napsat scénář, nakreslit modely těch postav a jejich různé varianty, kontrolovat předlohy pro animace a také namalovat přes 300 akvarelových pozadí.

Děkuji za ochotné poskytnutí rozhovoru.

Štěpi

Helou evribady! Dnes se v mých radách podíváme na nějaké FAQ a já se na ně pokusím odpovědět 😊

Jak vydělat peníze?

Nejjednodušší způsob je vydělat je z **kapsy či z peněženky**. Tato operace není nijak složitá. Prvně si musíte uvědomit, kam jste si dali peníze, následně vaší rukou otevřete peněženku, kapsu, atp., následně uchopíte bankovku či kovový peníz a můžete je použít, jak jen chcete. Pokud sami nemáte peníze u sebe, postup je stejný, jen peněženka **není** vaše.

2) Jak se naučit na test?

Někdo říká dát si večer knihu pod polštář. To je ale logicky blbost, že? Proto ji radši vždycky **snězte**. Informace v ní tak lépe „strávíte“.

Řekneš mi pohádku?

Za devatero horami a čtvero uranovými doly žil byl pan kolega Kapusta. Po svém setkání s Kunou a Celerem se zbláznil, takže s ním byla mnohem rozumnější řeč. Jednou se vydal na procházku a uviděl takovej zeleně zářící kamínek. Při pitvě zjistili, že zemřel na následky požití uranové rudy. Konec

4) Jak napsat nejlepší báseň?

Vždy přidáme slovo, které jsme se nedávno naučili nebo vypadá odborně. Dokážeme si tím, že ho umíme použít, a verš pak bude vypadat více intelektuálně. Nejlepší je, když je ono slovo používáno jen v určitém okruhu lidí, a člověk, co bude báseň číst, si musí dát práci, aby přišel na to, co znamená. Bude si pak myslet, že jsme chytřejší než on.

Důležité je také používání citoslovcí. Jako příklad uvedu:

Rudimentární rezidence, škrrrr.

Fabuluji fenomén, brrrr.

Spolužák dostal consilium abeundi, jou.

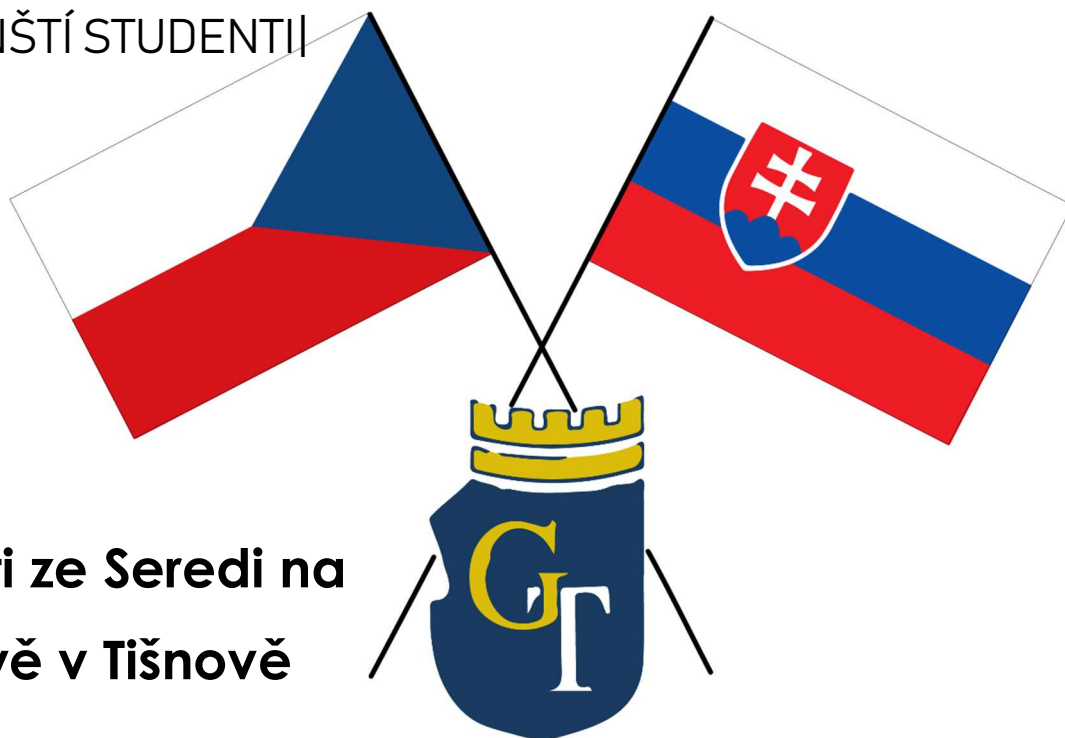
Jsem jak gracilní groteska, ou.

Tady můžete vidět velice intelektuální text s velmi precizními rýmy. Navíc jsem použil v každém verši jiný počet slabik, což je umělecký jev, ode dneška nazvaný Rudolfostrofa.

Chtěl jsem se rozepsat více, ale alespoň se bude na co těšit v příštím vydání. Na konec vám chci říct, abyste se nepředháněli v tom, kdo má větší hlavu, a vždy při požívání jablek (v jejichž semínkách je látka s trojnou vazbou mezi uhlíkem a dusíkem – stejně jako u kyanidu) používali jabko-šlupko-pakovač.

Váš Rudolf

| SLOVENŠTÍ STUDENTI |

Studenti ze Seredi na návštěvě v Tišnově

15. 5. 2018

Ráno jsme se vydali autobusem do Brna na Zvonařku přivítat naše slovenské kamarády. Kvůli problému na dálnici měli hodinu zpoždění, ale nakonec dorazili v pořádku.

Hned po příjezdu jsme naložili zavazadla do autobusu a vydali se do centra Brna. Tam jsme se rozdělili na skupinky a dostali hodinový rozchod. Poté jsme si prošli Brno už i s výkladem o některých památkách a místech a následně se vydali směrem k autobusu, kterým jsme odjeli na hrad Veveří. Tam následovala prohlídka se zajímavým výkladem, po ní jsme se navrátili zpět do Tišnova. Odtud už šel každý svou cestou.

16. 5. 2018

Ráno jsme dorazili do školy, ve sborovně se rozloučili se Slováky a odebrali se do výuky.

Slováci měli na programu ještě prohlídku školy, procházku po Tišnově a návštěvu muzea. Následně se vypravili zpátky domů.

Celý výměnný pobyt proběhl v pořádku a těšíme se na případnou další návštěvu a udržování kontaktu se slovenskými rodinami.

Zpětné vazby od Slováků:

U Katky bolo príjemne, hrali sme hry. Taktiež ma potěšil výlet v Brne.

A.H.

Veľmi sa mi tu páčilo, rodina bola veľmi milá. Boli sme se pozrieť na nácviku tanca. Potom som sa zoznámila s rodinou a pozerali sme film.

Bola som na návšteve u Mišky, u druhej výmennôdej kamarátky. Pozerali sme film. Potom sme sa išli prejsť po meste Tišnov.

J.A.

U Karolíny sa mi páčilo. Páčilo sa mi aj v Brne. Exkurzia bola tiež super. Program bol veľmi dobre naplánovaný. Celkový dojem veľmi dobrý. A prosím Vás, pozdravujte super autobusára.

Filip

Veľmi sa mi v Brne a v Tišnove páčilo, mali sme pekný pestrý program. Chcel by som poďakovať rodine, ktorá sa o mne starala, všetko bolo super. Dúfam, že sa niekedy ešte stretneme.

Matúš

Brno je nádherné mesto, ktoré som veľmi rada navštívila. Menší výlet na Pernštejn s mojou českou partnerkou Katkou bol tiež milý historický zážitok.

Terézia

Brno som videla prvýkrát, je to krásné mesto. Keď sme prišli do rodiny, veľmi milo ma privítali. Bolo príjemne, mali sme možnosť poznať sa.

Ema

Večer vo vlnom čase sme spolu išli pozrieť kamarátky. Potom sme si pozreli film, pretože pršalo.

Prvýkrát som hrala počítačovú hru a bolo to super. Úplne super boli mačky, ale aj celý dom pôsobil úžasne.

Hana

Bola som na horolezeckej stene. Potom sme išli domov a na večeru sme mali kuřizek.

E.P.

Išli sme autom do Brna do Olympie. Hneď, jak sme tam prišli, sme si išli kúpiť lístok do kina. Bolo super!

S.

No tak začalo sa to tým, že sme prišli k Ondrejovi, ubytoval som sa a následne sme hrali nejaké hry. Následne sme zapli počítač a hrali nejaké hry. A nakoniec sme sa navečerali a kukali na film. Ďakujem, veľmi sa mi pačilo.

Oliver

| MŮJ KONÍČEK |

Balet

Každý má nějaký koníček, který ho naplňuje a na nějž se moc těší. Mým koníčkem je **tanec**. Tančím již desátým rokem. Jako malá jsem chtěla být baletkou, to chtěla být asi každá malá holčička.

Mé první kroky začaly ve čtyřech letech, kdy jsem po dva roky navštěvovala gymnastiku v místním Sokole. Abych pravdu řekla, moc mě to nebavilo a chodila jsem tam z donucení. Mým rodičům nezbylo nic jiného než to, že mě přihlásili do místní Základní umělecké školy.

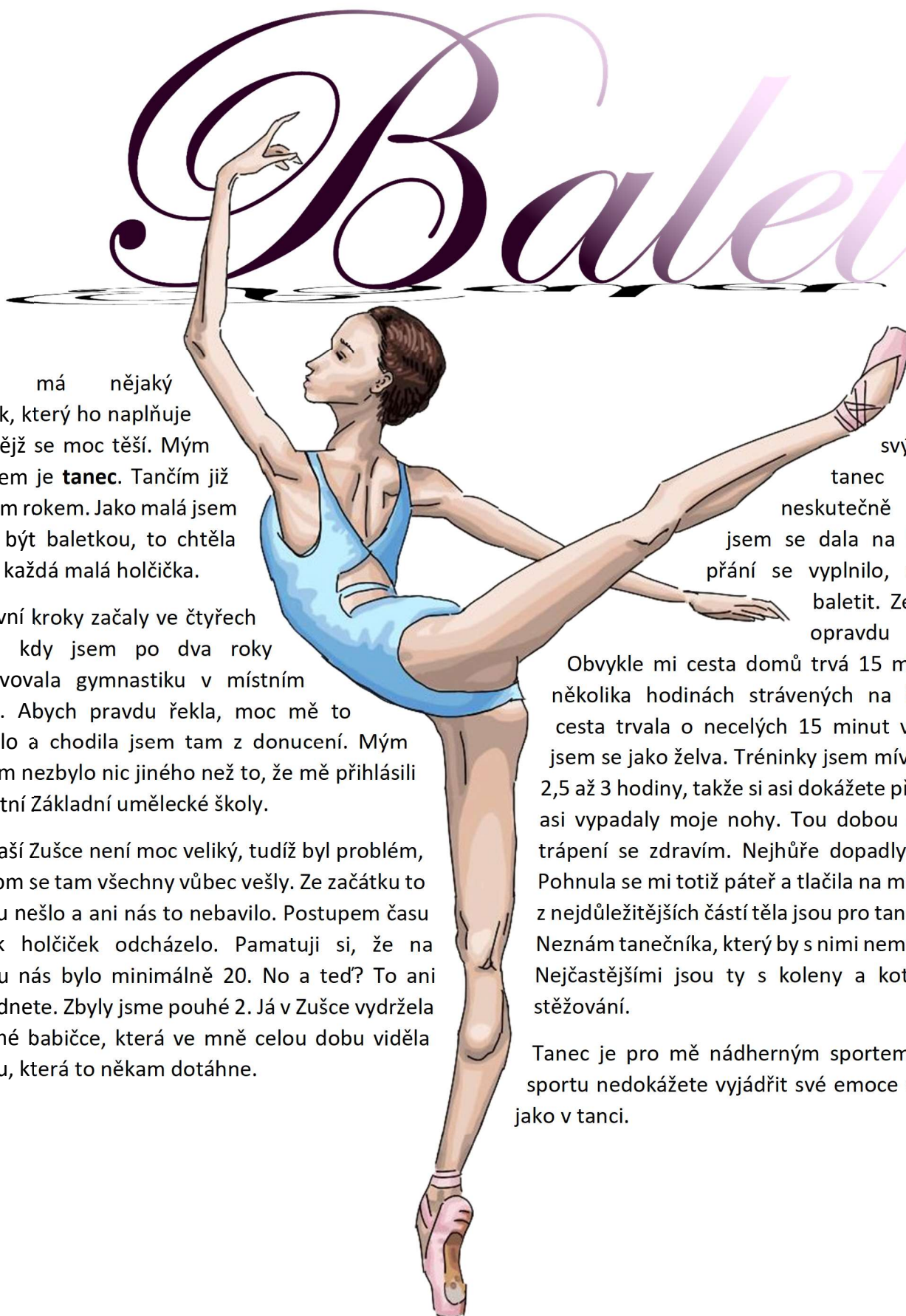
Sál v naší Zušce není moc veliký, tudíž byl problém, abychom se tam všechny vůbec vešly. Ze začátku to nikomu nešlo a ani nás to nebavilo. Postupem času několik holčiček odcházelo. Pamatuji si, že na začátku nás bylo minimálně 20. No a teď? To ani neuhádnete. Zbyly jsme pouhé 2. Já v Zušce vydržela kvůli mé babičce, která ve mně celou dobu viděla baletku, která to někam dotáhne.

Po
dovršení
svých 10 let mě
tanec začal
neskutečně bavit, tak
jsem se dala na balet. Moje
přání se vyplnilo, začala jsem
baletit. Ze začátku to
opravdu bolelo.

Obvykle mi cesta domů trvá 15 minut, ale po několika hodinách strávených na špičkách mi cesta trvala o necelých 15 minut více. Šourala jsem se jako želva. Tréninky jsem mívala 3x týdně 2,5 až 3 hodiny, takže si asi dokážete představit, jak asi vypadaly moje nohy. Tou dobou začalo moje trápení se zdravím. Nejhorší dopadly moje záda. Pohnula se mi totiž páteř a tlačila na míchu. Jednou z nejdůležitějších částí těla jsou pro tanečnicka nohy. Neznám tanečnicka, který by s nimi neměl problémy. Nejčastějšími jsou ty s koleny a kotníky. Konec stěžování.

Tanec je pro mě nádherným sportem. V žádném sportu nedokážete vyjádřit své emoce a pocity, tak jako v tanci.

Barča

| TAK TROCHU JINÁ ŠKOLA |

INTERNATIONAL SCHOOL OF ZUG AND LUZERN

respect | motivate | achieve

Už třetím rokem jsem žákem mezinárodní školy ve **městě Baar** v kantonu Zug v centrálním Švýcarsku. Škola se jmenuje **ISZL (International School of Zug and Luzern)**. Švýcarsko je rozděleno na menší části – něco jako naše kraje – a tyto části se jmenují kantony. A právě města Zug a Luzern jsou centra dvou sousedících kantonů ve středním Švýcarsku.

V celé škole studuje asi 1300 žáků z více než 50 různých zemí celého světa. Škola se skládá z Primary School, ve které jsou děti od 3 do 11 let, takže od školky po pátou třídu, potom z Middle School, ve které jsou děti od 12 do 14 let, tedy šestá až osmá třída, a navíc ještě z High School, ve které jsou studenti od 15 do 18 let, devátá až dvanáctá třída.

Co si tak asi představit o lidech z 50 různých zemí? Vlastně je to někdy docela legrační. Třeba podzimní ráno, 12 °C a dva spolužáci si vykládají před školou. Jeden je z Indie, druhý z Británie. Ind je zachumlaný v péřovce a Brit v je tričku a kraťasech.

Vyučování v mezinárodní škole trvá denně od 8:45 do 15:30. Každý předmět se vyučuje v jiné třídě, takže žáci se mezi hodinami musí rychle dostat z jedné třídy do druhé. Jedna vyučovací hodina trvá 47 minut. Během dne jsou jen dvě přestávky. Jedna 20minutová mezi 2. a 3. hodinou a druhá 40minutová mezi 5. a 6. hodinou, ale 20 minut této přestávky je oběd. Na přestávky se chodí ven na školní hřiště, kde je pro ty malé spousta průlezek a skluzavka. Pokud prší, zůstává se ve třídách. Ale trochu blbý je, že během skoro 7hodinového dne máme pouze 40 minut přestávek.

Některé předměty jsou na české poměry velice zvláštní, protože jsou to třeba tři předměty spojené do jednoho, takže někdy vlastně nevím, co přesně se učíme. Například chemie, fyzika a biologie jsou spojeny do jednoho předmětu zvaného Science. Nebo dějepis a zeměpis jsou spojeny do předmětu Individuals and Societies. Samozřejmě máme i jednotlivé předměty jako angličtinu, matematiku, tělesnou výchovu, němčinu a španělštinu atd. Mě nejvíc baví matematika a science, takže jsem si velice užil skypový rozhovor s letošním nositelem Nobelovy ceny za chemii (Jacques Dubochet za vývoj kryo-elektronového mikroskopu, díky kterému je možné nahlédnout do buněk na atomární úrovni). Samozřejmě to bylo zajímavé, ale byl to také typický vědec, jak si někdy představujeme, takže měl plnovous a k tomu se choval poněkud zvláštně. Například když přemýšlel, vyluzoval zvuky jako HMMMM, RAPTAPTARAP ☺, škrábal se na hlavě, ale tak nějak to k němu patřilo. Největší ohlas měl dotaz, jestli byl vzorný student ve škole. Dotaz ho poněkud zaskočil, takže po obvyklém RAPTAPTARAP se přiznal, že rozhodně samé jedničky neměl.

To mi připomíná systém našeho hodnocení. Nejlepší známka je **8 a nejhorší 1**. Hodnotí se podle 4 kritérií. Třeba v němčině je to čtení, psaní, překládání a mluvení. V tělaku je to vlastní výkon, můj přístup k dalšímu zlepšování se, moje schopnost motivovat ostatní v týmu a na to čtvrté si teď nemůžu vzpomenout ☺.

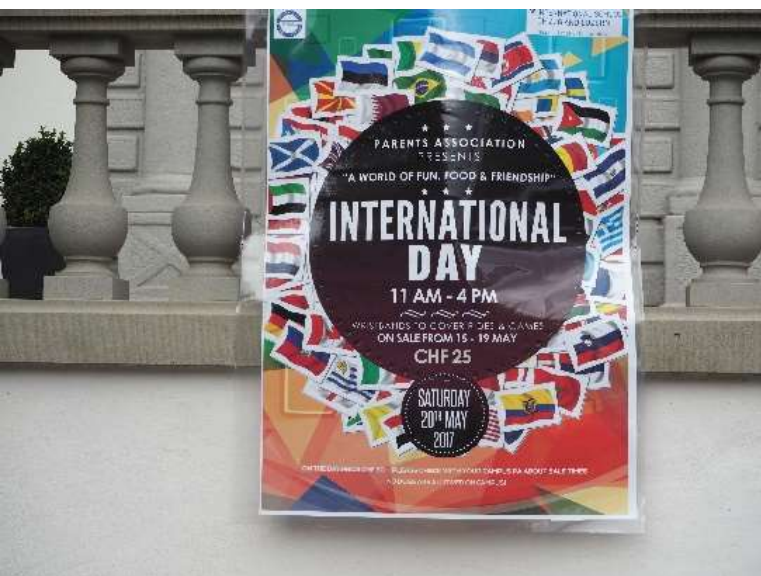
Také obědy jsou pro všechny velice zajímavá část dne. Jméno vedoucího kuchyně se anglicky vyslovuje Mr. Stačly nebo Štukly. Ten pán je původem z Rakouska, ale já se nemůžu zbavit podezření, že má české předky. Píše se totiž Mr. Stuchly a s nadsázkou se dá říci, že jeho jméno odpovídá jeho jídlu. Přestože se jeho kuchyně snaží vařit mezinárodně, většinou to podle mne dopadne velmi špatně. Jak on říká, snaží se vařit „autenticky“, což znamená, že když uvaří kari, je to opravdu KARI. Toto už sice starším dětem nevadí, ale když si člověk představí, že to dávají i dětem ve školce! No ale zas takový malý Ind si na tomhle opravdu pošťákně.

Co je úplně jiné než v Česku, škola vlastní asi 30 školních minibusů. Tyto autobusy každé ráno přiváží některé žáky do školy a odpoledne je zase odváží. Protože další děti přiváží rodiče auty, je každé ráno u školy docela slušný dopravní zmatek a dopravu před školou řídí několik bezpečáků. Nepředstavujte si ale nějakou zácpu jako na dálnici D1, je to spíše něco jako dokonale ucpané Předklášteří a i silnice v mé rodné vsi jsou asi širší než ty u školy tady ve Švýcarsku. Ale nikomu to nevadí, všichni jsou ohleduplní, počkají a usmívají se. Rodiče mají volný přístup do celého školního areálu, ale musí mít u sebe průkaz se jménem a fotkou, který prokazuje, že jsou rodičem některého dítěte.

Ve třídách se nesedí v lavicích po dvou, ale kolem stolů poskládaných z lavic. Kolem jednoho stolu většinou sedí čtyři až šest lidí, protože pracujeme hodně v týmech, musíme spolupracovat a vzájemně se dohodnout. A to je někdy dost těžké 😊

Ríša Žůrek

| ZÁJEZD |

VÍDEŇ

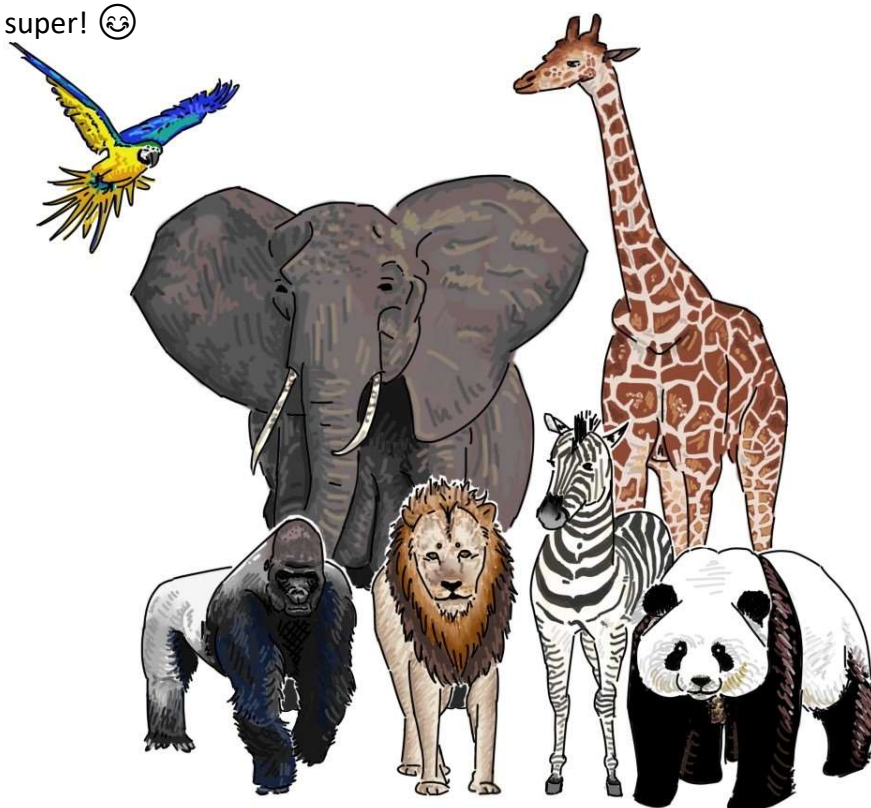

Stejně jako minulý rok se i letos konal školní zájezd do Vídně. Ráno 18. dubna se celá výprava v čele s paní učitelkou Daňkovou nacpala do autobusu a mohli jsme vyrazit. Asi tříhodinovou cestu nám zpestřil výklad paní průvodkyně o památkách, které jsme už brzy měli navštívit. Naší první zastávkou ve Vídni byla Hermova vila, turisticky méně populární, ale o to kouzelnější místo. Vilu nechal vystavět František Josef I. pro svou snoubenku Alžbětu Bavorskou, známou spíš jako císařovna Sisi, jako svatební dar. Tomu se říká láska!

Když si všichni prošli interiéry i park okolo vily, popojeli jsme autobusem o kus dál do centra Vídně. Areál zámku Schönbrunn ročně navštíví kolem 7,5 milionu turistů a není se čemu divit. Krásu zámku podtrhuje pečlivě udržovaný park s fontánou a výhled na majestátní stavbu Gloriette. Naším cílem však tentokrát nebyly historické památky, nýbrž historická zoo. Ta schönbrunnská je totiž nejstarší zoologická zahrada na světě! Nahlédnout do všech výběhů a klecí byla záležitost několika hodin, ale i díky skoro letnímu počasí nám čas ubíhal rychle. (A viděli jsme i pandu! 😊) Kromě živých zvířat jsme potkávali i spoustu plyšových, ty nás ale vyděsily vysokými čísly na svých cenovkách. Přesto jsme si všichni jeden pandí suvenýr odvezli – černobílou tužku, kterou každému z nás dala paní průvodkyně.

Při cestě domů si opravdu bylo o čem povídat, výlet se všem líbil. Takže tímto děkujeme paní učitelce Daňkové za organizaci, bylo to super! 😊

Sára a Sabina

Perličky

Urbánek: „Dneska vlastně zvoní učitel, že???“
(zazvoní) „Co to je? Vydržte, to neplatí!“

Drlíková: „Beglie má hlavní město Bluser... Je*eme na Belgii.“

Drlíková: „...45% francouzů, 66% vlámů...“

Student: „Paní učitelko, to nesedí.“

Drlíková: „Tak si tam dej 44 a 66, ať ti to sedí do stovky.“

Drlíková: „Vajíčko jehličnanů nemá obal a v jeho obalu je otvor.“

(Poté, co třída koupila obraz)

Dračková: „Vy jste tak blbí. Proč to kupujete?“

Mašková: „Vy jste borci, že jste to koupili.“

Student1 (vysvětluje): „Když máš prázdný prostor, ve kterém nic není, je ve skutečnosti plný energie. Takže je to vlastně, jako kdybys měla jablko, který není jablko, ale ve skutečnosti to jablko je.“

Student2: „Nech mě hádat, je to granátové jablko.“

Student1: „A jak je to teda velký?“

Student2: „Na šířku Titanik a na výšku Socha svobody.“

Student: „Paní učitelko, mám mít referát dneska nebo až příště?“

Zelinková: „Už tu jednu oběť mám, stačí až příště.“

Chloe: „Tell me some benefits of scientist“

Student (pošeptá spolusedícímu): „Může zadarmo čichat toluen.“

Dračková (sundá si brýle): „Kdybyste viděli, jak já teď nevidím...“

Student: „V primárním sektoru je zaměstnána malá většina lidí.“

Havelka: „Letos nás hodně ovlivňovala ta Sibiřská tlaková výše a příští rok to asi bude tak tak.“

Student: „No jo, komu by se chtělo na Sibiř? Ani té výši...“

Havelka: „Jaké bude podnebí na Slovensku?“

Student: „Tropické až subpolární.“

Urbánek: „... opravdu by si mamuti neměli myslet, že jsou vačice.“

Urbánek: „Češi třídí odpad na to, co se spálit dá a co ne.“

Janíčková: „Já už tady dlouho nebudu, tak bych ve vás ráda něco zanechala.“

Student (píše test s variantami a, b, c, d): „Můžu si hodit mincí?“

Janíčková: „Máš minci, která má čtyři strany?“

Hošková: „Říkám vám pravdu?“

Student: „Ne, už tři roky nám lžete.“

Hošková: „Jak vypočítáme magnetickou sílu? No, to je přece ten náš známý Bil.“

Student: „Debil.“

Hošková: „On ale není v Anglii, takže šlechtické tituly si necháme stranou.“

Hošková: „Když přiletí Američan, tak přiletí letadlem, protože ono to jde autobusem špatně po té vodě.“

Student (čte text v angličtině): „... deal with somebody...“

Pezlarová: „Rozumíme tomu?“

Student: „Jakože obchoduje s lidma?“

Pezlarová: „Jakej je rozdíl mezi marmeládou a džemem?“

Student: „Marmeláda se maže na rohlík a džem na chleba.“

Student: „Když on chce, abychom přemýšleli, ale chce slyšet jen to, co si myslí on.“

Pezlarová: „V tom případě doporučuju křišťálovou kouli.“

| REDAKCE |

Julybera

Rudolf

Štěpi

Barča

J. Z.

Čmelák

H.

Jitka

Terka

Pandora

Rinuška

Pája

Kája

| ILUSTRACE |

Klára Tichá

| TITULNÍ STRANA |

Michael Bednář

| GRAFICKÁ ÚPRAVA |

Anna Machová

| DĚKUJEME ZA POMOC |

Mgr. Helena Zelinková

Mgr. Petr Matula, Ph.D.